

Toekomst

‘Wilt u schoffelen bij de plantsoendienst of geraniums toppen in een kas? Of vindt u het leuk om hutten te bouwen met kinderen? Dat laatste is in Amsterdam Noord, in de meivakantie. Welk stadsdeel komt u eigenlijk goed uit?’

De vrouw tegenover mij kijkt me onderzoekend aan. Niet streng, bijna vriendelijk zelfs. Ik vind het spannend, voor het eerst van mijn leven dit gebouw binnenstappen. Eerlijk gezegd heb ik dit betonblok in mijn stad nooit bewust waargenomen ook al ben ik er vele malen langsgefietst.

We zitten in een kamertje op kelderniveau. Witte TL-buizen aan het plafond, een witte formica tafel, witte plastic wegwerpbekertjes. Zelfs de huid van de bijna vriendelijke vrouw is wit. Alleen de thee met doffe aanslag contrasteert. Niet echt een gezellige plek. Maar ja, wat had ik dan verwacht? En toch vraagt deze dame mij wat *ik* wil?

‘Kan ik kiezen dan? Ik woon zelf in Oost.’

Silke wiebelt op mijn schoot en schenkt de bijna vriendelijke vrouw haar mooiste babylach. Ik heb haar meegenomen uit strategische overwegingen. Ze verstaat de kunst om mensen instant voor zich in te nemen. En dat lijkt hier en nu zijn vruchten af te werpen.

‘Ja, wat vindt u leuk om te doen?’ zegt de vrouw.

Ze vraagt zelfs wat ik *leuk* vind.

‘Ehm, hutten bouwen klinkt wel leuk. Ik ben opgegroeid in Noord dus misschien is dat wat.’

Nou ja, leuk? De optie om terug te keren naar Amsterdam Noord brengt me rechtstreeks bij flarden uit mijn jeugd.

Ik had zelf ooit hutten gebouwd in Amsterdam Noord. Ik geloof niet dat ik constructief bijdroeg aan het schots-en-scheve bouwsel. Ik voelde me daar, met mijn huttenbouwende broer en zijn vrienden, niet op mijn plek. En überhaupt niet in Noord. We hoorden er als gezin niet bij.

Met lood in mijn pedalen fiets ik vier maanden later naar de huttenbouwlocatie, pal naast mijn vroegere lagere school. Het fietsbruggetje, Parlevinkerpad, Overslaghof. Er blijkt geen steen te zijn verschoven de afgelopen 26 jaar. Ongemak kruipt mijn buik in.

Ik zie mezelf lopen, precies hier, samen met mijn beste vriendin Esther, én met de hele klas opruiend achter ons aan. Ze spoorden klasgenoot Fatima aan om mij in elkaar te slaan. Ik had haar boos aangekeken bij gym omdat ze me hard raakte met een bal. Ik voelde me aangevallen maar ze bleek het niet expres te hebben gedaan. Ik zag meteen dat het foute boel was.

Om een leeg stuk grasveld zijn gammele hekken geplaatst. In het midden staat een bruine zeecontainer, bij wijze van kantoor. Ik zet mijn fiets neer en loop naar het enige levende wezen dat ik zie.

‘Hoi, ik ben Brenda.’

‘Hallo, Farid.’

We geven elkaar een hand. Weet hij waarom ik hier ben? Ik kijk zoekend om me heen want niets wijst erop dat hier straks gebouwd wordt. Farid lijkt mijn gedachten te lezen.

‘De gemeente komt zo langs om hout te brengen. Daar wachten we op. De kinderen komen om 11 uur.’

Even later kiept een gemeentevrachtwagen planken op een rommelige hoop. Mijn oog valt op roestige spijkers en potentiële splinters, geduldig wachtend op onschuldige kinderhandjes. Gaan de kinderen daadwerkelijk *hiermee* bouwen? Het lijkt op zorgvuldig vooruitgeplande ellende gepresenteerd als een week leuk vermaak.

Wat gaan uw lieve kinderen doen in de meivakantie, ouders van Noord? Laat ze een week lang timmeren aan hun zelfontworpen bouwsel reikend tot aan de hemel. Ziekenhuisbezoek is inclusief! Geef uw kinderen maar snel op.

En dan ook nog met mij als begeleider.

‘Hier is de EHBO-doos. Er kunnen best wat ongelukjes gebeuren.’

Farid laat mij een veel te kleine verbanddoos zien.

Een week lang duiken de kinderen als wilde honden op de brakke bouwmaterialen waar ze wonder boven wonder verdiepingenhoge hutten van weten te maken. Mijn rol beperkt zich tot spijkers helpen inslaan, splinters verwijderen, troosten en meegaan naar het ziekenhuis bij de kleerscheuren die zij inderdaad oplopen.

Elke tussen-de-middag fietst mijn man met Silke voorop naar Noord. Zij verlangt naar mijn borst die ik diep weggedoken in de zeecontainer aanreik. Mijn dochter, haar

onschuld, haar zachte geur, hier, op deze plek, waar mijn leven begonnen is. Sluit de cirkel hiermee? Nee. Ik wil haar mooiere jonge jaren geven, en zeker niet op deze plek.

Aan het einde van de week ben ik opgelucht. Het heeft jaren geduurd voordat ik deze kwestie kon afronden. De uitkomst was destijds verrassend, ook voor de advocaat. Waar hij een boete verwachtte, kreeg ik een taakstraf. Van 40 uur maar liefst. Door 9/11 was de rechter strenger geworden.

‘Ik vertel niet wat we gaan doen, dat hoor je bij de briefing. Er is een grote kans dat we worden opgepakt dus je moet er goed over nadenken of je mee wilt doen. Je zit misschien de hele dag in een cel en mogelijk krijg je een strafblad.’

Een actie op Schiphol. Jaren geleden alweer. Na een zenuwachtige nacht op flinterdunne matjes ging ik rillend op missie, nog vóór de eerste zonnestraal. Alle wat-als-en waren besproken. Ik was alert. En brak.

Laagovervliegend lawaai. Lijnen van licht. Alles gebeurde razendsnel. Het doorknippen van het slot, het rollen met de olievaten, het rennen naar de taxibaan, het vastketenen. Geen vliegtuig kon er nog door. De marechaussee wist ons na drie uur van de baan te vegen, inclusief de zware vaten gevuld met beton, waar we nog aan vastzaten.

De dag die voor ons lag ging voorbij met beelden die ik alleen van tv kende. Van hoge hekken met prikkeldraad en loodzware deuren. Van schoenen zonder veters en een toilet met toezicht. Van vingerafdrukken en een camera op statief. Links klik, midden klik, rechts klik.

Ik zat in een cel van anderhalve bij anderhalve meter. Het had een wc kunnen zijn. Af en toe hoorde ik holle voetstappen die langzaam wegstierven. Ik was een ruimtereiziger, tijdloos zwevend en los van alles. Hoe laat zou het zijn? Aan mijn rechterzijde zat een klein knopje, mijn verbinding met de aarde. Voor als ik iets nodig had. Hallo? Mag ik een glaasje water? Zijn jullie me niet vergeten? In de leegte drong een vraag naar voren: zou deze actie eindelijk de koppen uit het zand halen? Was het de moeite waard geweest?

Silke zou over 3 jaar en 3 maanden het eerste levenslicht zien.

Brenda Poppenk, oktober 2022